

get paa deres Uddannelse, og som Staten selv, kan man sige, ofrer meget paa at gøre til dygtige Folk, bør foretrækkes. De kan ellers med Rette spørge: Naar Staten ikke vil have os, hvem vil saa have os?

Ivar Berendsen: Jeg vil blot med et Par Ord, uden at gaa i Enkeltheder, ledsage Betænkningens Nr. 148 paa dens Gang gennem Samraadet til den usikre Fremtid — eller vel rettere til en sikker og lidet opmuntrende Fremtid. Samraadet angaar Abnormskolelærerindernes Vilkaar. Der findes hos alle en enestaaende og rørende, men lidet indbringende Velvillie lige overfor disse Lærerinder. Der hersker stadig hos Skoleledelsen, hos Bestyrelsen og i Ministeriet en lige saa fuldstændig og en lige saa lidet indbringende Enighed om, at naar Tilskuddet til Skolerne fra Staten forhøjes, skal Lærerindernes Vilkaar forbedres; men lige saa stadig er det sket, at der paa Forhaand har været disponeret over det nye Tilskud, inden det kom, og derfor er Kravet blevet begravet i Stilhed. Naar det denne Gang er naaet saa langt som til Samraad, er det, fordi det Tilskud, som foreslaas i Aar, er det sidste, som efter Loven kan gives Skolerne, idet Tilskuddet derved kommer op til Maksimum; og for saa vidt Lærerinderne ikke hjælpes denne Gang, staar de nu med et fra alle Sider enstemmigt anerkendt Krav, som imidlertid har den ringest mulige Udsigt til at blive til mere end et Krav.

Nu tager jeg vistnok ikke fejl, naar jeg siger, at ogsaa denne Gang er der i Forvejen disponeret over dette, det sidst mulige, Tilskud. Budgettet er lagt under Hensyn til dette Tilskud, og det viser et Underskud. Derefter er der vel ikke megen Sandsynlighed for eller noget Haab om, at Sagen i denne Omgang naar længere frem end til det efter Traditionen yderst venskabelige Samraad, hvor man fra alle Sider erkender Kravets Berettigelse. Jeg vil derfor bede den højtærede Kultusminister om, for saa vidt det skulde vise sig, at Sagen forholder sig saaledes, at give mig et lille Ord om, at han ikke vil glemme disse Lærerinders Ønsker og Krav. Deres Gerning er, som enhver, der kender til Abnormskolevæsenet, kan forstaa, baade besværlig, ansvarfuld og opslidende, og Lærerindernes Kaar er fra alle Sider erkendt at være meget ringe. Der kunde muligvis inden tredie Behandling findes Udveje for at hjælpe

dem, naar Samraadet ikke har ført til mere end den sædvanlige Velvillie.

Laurson: Jeg skal ikke fremkomme med lange Bemærkninger; det giver Kultusministeriets Budget jo ikke Anledning til. I Betænkningens Nr. 138 omtales en Skrivelse, hvori det fremhæves, at Sagen angaaende Fordelingen af Tilskuddet til de københavnske Skoler endnu ikke er endt. Jeg kan dertil føje, at vi nu er kommet til det Punkt, at der foreligger en Skrivelse fra Ministeriet, som giver Regler for dette ret store Beløbs Fordeling mellem de forskellige Skoler, og da det er mig, som har foranlediget, at denne Sag er blevet rejst, vil jeg gerne sige, at man efter min Mening i denne Skrivelse, saa vidt det er gørligt, har truffet det rigtige Forhold med Hensyn til Tilskuddets Fordeling. Jeg har derfor ikke andet end godt at sige om det Arbejde, her er gjort.

De Bemærkninger angaaende Betænkningens Nr. 140, som den ærede Ordfører (Mads Larsen) paa det fraværende Medlems, det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen), Vegne har fremført om de kommunale Efterskoler, vil jeg give min Tilslutning. Jeg anser det for rigtigt, at der findes en Form, hvorefter det Tilskud, som stilles til Raadighed, ogsaa kommer de Skoler til gode, som ikke i strengeste Forstand kan siges at være kommunale.

Den ærede Ordfører talte om Museumstilskuddet; det skal jeg ikke røre ved ud over dette, endnu en Gang — formodentlig haabløst, som det tidligere har været, — at minde om, at Rigsdagen og Ministeriet tidligere har været enige om, at de Midler, der bruges til Indkøb af Malerier og Skulpturer, skulde staa i et vist Forhold til hinanden. Det er tidligere oplyst, at denne Ordning er lovfæstet, men det er ligesaa sikkert, at der er ingen, som bryder sig om dette Forhold, saa at de allerfleste Penge anvendes til Indkøb af Malerier, medens kun meget faa bruges til Indkøb af Skulpturer. Det følger de Kunstnere, som har med den sidste Kunststart at gøre, sig naturligvis brøstholdne ved. Jeg vil da endnu en Gang henstille til den højtærede Minister, om det alligevel ikke ved fælles Hjælp fra Rigsdagens og Ministeriets Side var muligt at faa dette Forhold ændret. Jeg vil ikke hævde, at Fordelingen skal være matematisk nøjagtig med $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ hvert Aar, men blot, at vi, naar vi tager en Aarrække, bør have et nogenlunde rigtigt